

de beslutninger, der blev taget på topmødet i Paris.

Ministrene er af den opfattelse, at samarbejdet på det udenrigspolitiske område bør betragtes under den europæiske unions synsvinkel.

Fra nu af er bestræbelserne på at nå frem til fælles standpunkter med hensyn til de store internationale problemer derfor af væsentlig betydning.

Bilag med beskrivelse af de resultater, der er opnået i Det Europæiske politiske Samarbejde på det udenrigspolitiske område

1. Ministermøder (Luxembourg-rapporten, anden del II)

Siden andet halvår af 1970 er udenrigsministrene i De europæiske Fællesskabers medlemsstater regelmæssigt mødtes to gange om året.

I medfør af beslutningen taget på statseller regeringschefernes konference i Paris den 19.-21. oktober 1972 er antallet af disse møder fra og med 1973 blevet forhøjet fra to til fire.

2. Politiske komité (Luxembourg-rapporten, anden del, III)

a) Luxembourg-rapporten forudså mindst fire møder om året. Lige fra begyndelsen er den politiske komité mødtes hyppigere end forudset; i løbet af de sidste tolv måneder har den holdt ni møder.

b) Den politiske komité har konstateret, at det kun gennem en passende forberedelse er muligt at nå de mål, som er opstillet i Luxembourg-rapporten. Med henblik herpå og uden af den grund at afvise andre mulige løsninger har den politiske komité, inden for rammerne af sin virksomhed, oprettet arbejdsgrupper til løsning af særlige opgaver:

en underkomité blev oprettet til at studere problemerne vedrørende konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa, og en ad hoc-gruppe, med deltagelse af De europæiske Fællesskabers Kommission, blev nedsat til at undersøge denne konferences økonomiske aspekter. Under hensyn til de krav, som arbejdet stillede, blev det vedtaget, at underkomitéen og ad hoc-gruppen skulle sidde permanent i Helsingfors for på stedet at søge at nå frem til aftalte standpunkter i lyset af udviklingen i forhandlingerne;

tre arbejdsgrupper er blevet oprettet med henblik på at følge og studere problemerne vedrørende henholdsvis situationen i Mellemøsten, i Middelhavsområdet og i Asien; heri deltager normalt de embedsmænd, der i centraladministrationerne er ansvarlige for vedkommende problemer;

videre har der været afholdt ekspertmøder om forskellige spørgsmål, som f.eks. samarbejde i tilfælde af naturkatastrofer;

ligeledes har der fundet konsultationer sted mellem formandskabet og medlemslandenes ambassader vedrørende situationen på det indiske subkontinent og i Mellemøsten.

c) Derudover er det blevet besluttet at lægge de konsultationer, som tidligere fandt sted i WEU forud for møderne i FN's generalforsamling, ECOSOC og FAO, inden for rammerne af det politiske samarbejde. Udover den samordning, som finder sted mellem de faste repræsentationer, afstemmer de embedsmænd, som i de enkelte nationale administrationer er ansvarlige for disse forskellige områder, herefter deres synspunkter vedrørende visse emner optaget på dagsordenen for disse mødesamlinger; de pågældende embedsmænd aflægger beretning herom til den politiske komité.

3. Korrespondentgruppen (Luxembourg-rapporten, anden del, VII-3)

For at lette det politiske samarbejdes interne tilrettelæggelse forudså man i Luxembourg-rapporten, at hvert land skulle udpege en embedsmand fra sit udenrigsministerium som kontaktmand over for ligeledes udpegede kolleger fra de andre lande. Disse embedsmænd har dannet en »korrespondentgruppe«. Udover udarbejdelsen af resuméer fra ministermøderne og den politiske komité's møder har denne gruppe fået til opgave at følge iværksættelsen af det politiske samarbejde og at studere problemer af organisatorisk og almindelig karakter, såvel som de særlige problemer, som den politiske komité pålægger den at undersøge, især med henblik på forberedelsen af komitéens egne drøftelser.

4. Den virksomhed, der udfoldes af de Ni's ambassader i Fællesskabslandenes hovedstæder

Ved iværksættelsen af det politiske samarbejde har de Ni's ambassader i medlemssta-